

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

Iv 20, 29

“Reče im Isus:
Budući da si me vidio,
Povjerovao si,
Blaženi koji ne vidješe,
a vjeruju!”

Riječ urednice	1
Vijesti iz župe	2
150 godina školstva na području naše župe	2
150 godina ukazanja Blažene Djevice Marije u Lourdesu	5
Proslava sv. Josipa u kapelu u Hrv. Leskovcu	6
5 godina "Cenakula"	8
Proslava sv. Jurja u našoj župi	9
20 godina župskog mješovitog zbora	10
Leskovački zbor u karmelu BSI	11
Stari zanati	12
Iz pisma pape Ivana Pavla II starijim osobama 1999. g.....	15
Dječje misli - Mrak i Svjetlost	17
Uskrs fest 2008.	18
Peti susret hrvatske katoličke mladeži - Varaždin 2008.	20
Forum mladih u Paray-le-Monialu	23
Intervju: Anđelka Bunić	24
Sv. Leopold Bogdan Mandić	27
Krunica - otajstva svjetla	28
Ekumenizam	31
Po riječima	32
Duša-Božji tabernakul	33
Više vas ne zovem slugama, vas sam nazvao prijateljima	34
Otvori se radosti života	35
Aid Source	36
Mudre riječi	37
Smešne izreke i vicevi	37
Kviz - Starozavjetni proroci	38
Nepoznato o poznatome	39
Župne obavijesti i zahvale	40

Brazda

Župski list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1000 komada

Izdaje: Župski ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,

Sijačevo šetalište bb, 10 250 Lučko

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Tihana Krajačić

Lektor: Milan Desnica, prof.

Članovi uredništva: Branimir Budak, Dragica Burić, Milan Desnica, prof., Jana Kaić, Danijel Matešić, Marija Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Slikovno oblikovanje: Branimir Budak, Tihana Krajačić, Nikola Tomečak

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

Riječ urednice

Poštovani čitatelji!

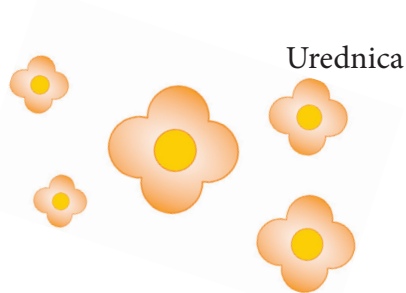
Ponovno vas pozdravljamo. Novi broj Brazde ponovno vam donosi mnogo različitosti. Uvijek aktualna događanja predstaviti ćemo vam kroz različite članke.

U ovom broju Brazde vraćamo vas u prošlost. I to prošlost koja nam znači mnogo. Tako se prisjećamo temelja školstva na području naše župe, prisjećamo se prošlosti i naših predaka koji su marljivo radili rukama, u danima kada su rad i zajedništvo značili mnogo više nego materijalne stvari. Vraćamo se u prošlost obilježavajući i veliku obljetnicu ukazanja Gospe Lourdske.

Uz mnoštvo meditativnih misli želimo vas potaknuti da još jednom promotrimo našu vlastitu duhovnost, našu vlastitu vjeru i pokušamo ju usmjeriti ka onome pravom putu, putu kojim nas vodi Gospodin. Pronaći ćete i tekst o ekumenizmu-dijalogu, kojim želimo potaknuti župljanje na razmišljanje o zajedništvu svih kršćana.

Vjerujemo da će vam tekstovi biti zanimljivi i da ćete saznati neke nove stvari o kojima možda do sad niste ništa znali.

Primitite srdačan pozdrav od Uredništva.

*Dobro koje činiš
sutra će biti zaboravljeno.
Nije važno.
Čini dobro!*

Majka Terezija

Vijesti iz župe

LOKACIJSKA DOZVOLA

U Božićnom broju „Brazde“, našega župskoga lista, izvijestili smo vas o budućem Pastoralnom centru u našoj župi. Sada vas s radošću obaviještavamo da smo 12. ožujka ove godine dobili Lokacijsku dozvolu za rekonstrukciju-dogradnju i prenamjenu gospodarske građevine u Pastoralni centar.

Dana 19. travnja uplaćen je predujam za izradu glavnog projekta arhitektu, gospodinu Krešimiru Tičiću, direktoru „Atelier-a Zlatni rez“.

U roku od mjesec dana bit će izrađena i predana potrebna dokumentacija za građevinsku dozvolu.

Vjekoslav Pavlović, župnik

150 godina školstva na području naše župe

Početak druge polovice 19. stoljeća, točnije 1851. godine javlja se ideja o uspostavi državne škole na području župe Stupnik u kojoj je tada živjelo oko 2000 duša, a sačinjavala su je sela: Stupnik, Obrež, Lučko, Blato, Remetinec i Hudi Bitek.

Pokretač te inicijative je bio tadašnji župnik stupnički i začasni kanonik Josip Sačić. Najprije je bila u planu izgradnja nove školske zgrade, ali je nastava ipak započela u zgradi koja se nalazila u blizini župne crkve sv. Ivana Nepomuka. Spomenutu zgradu župnik je ustupio općini Stupnik za otvaranje

škole.

Inače sve do kraja II. svjetskog rata selo Stupnik prostiralo se do ceste prema Karlovcu (današnja Puškarićeva), a preko ceste prema sjeveru bilo je selo Lučko. Zbog toga je škola dugi niz godina imala naziv Niža pučka škola Stupnik. Nakon 1945. godine navodi se Lučko kao sjedište škole.

Godine 1857. započela je nastava u Nižoj pučkoj školi Stupnik. Prvi učitelj bio je Đuro Oljevac koji je u Stupniku službovao sedam godina, a prvi upravitelj škole bio je župnik

Sačić.

Nova školska zgrada sagrađena je 1893. godine i te je jeseni u njoj počela nastava.

Izuzetnim zalaganjem općinskog načelnika gospodina Eugena Knivalda godine 1905. nadograđen je prvi kat školske zgrade.

U vrijeme I. svjetskog rata nastava se odvijala redovito, ali je broj učenika u višim razredima (IV. i V.) bio znatno manji jer su odraslija djeca morala raditi kod kuće i u polju.

Godine 1909. počela je s radom i škola u Demerju.

Kako je broj polaznika na cijelom području župe stalno rastao, razmišljalo se o proširenju školskog prostora. Nakon više pokušaja i prijedloga 5. travnja 1932. godine otvorena je i treća školska soba (učionica) na katu kuće Stjepana Trgovca u Gornjem Stupniku koja je sastavni dio Niže pučke škole Stupnik.

Godine 1936. na prijedlog Školskog odbora, škola je preimenovana u Državnu narodnu školu bana Jelačića u Stupniku. 1936. godine u školi je šest odjeljenja i u njima radi šest učitelja.

Za vrijeme II. svjetskog rata škola je radila cijelo vrijeme, ali

u otežanim uvjetima, budući da je jedno vrijeme u školskim prostorima boravila njemačka vojska (SS trupe).

U školskoj godini 1945./46. škola u Gornjem Stupniku postaje samostalna i ostaje samostalna sve do 1962. godine.

Nakon stupanja na snagu Zakona o sedmogodišnjem školovanju, 1946. godine otvara se V. razred. Godine 1954. otvara se sedmi razred, a 1956. godine osmi razred. Sedmi i osmi razred u Lučkom pohađaju i učenici iz Gornjeg Stupnika.

1. rujna 1957. godine otvorena je nova školska zgrada u Gornjem Stupniku (zgrada sadašnje područne škole Stupnik). Nastava u ovoj školi izvodi se od I.–VI. razreda.

Godinu dana kasnije (7. rujna 1958.) otvorena je područna škola u Ježdovcu, a zbog sve većih prostornih problema 17. studenoga 1962. godine položen

je kamen temeljac za gradnju nove školske zgrade preko puta tadašnje školske zgrade u Lučkom.

Nova školska zgrada (sadašnja školska zgrada) svečano je otvorena 4. srpnja 1964. godine.

Godine 1999. škola je dobila modernu školsku dvoranu, a dograđene su i još četiri učionice. Zbog sve bržeg doseljavanja novih stanovnika, škola i dalje oskudijeva raspoloživim kapacitetima.

Do II. svjetskog rata svaka školska godina započinjala bi zazivom Duha Svetoga, a na kraju školske godine priređivan je svečani "Te Deum" (misa zahvalnica) u župnoj crkvi.

Nakon toga započinjao je javni ispit kojim je predsjedao župnik uz nazočnost županijskog školskog nadzornika i nekoliko učitelja iz okolnih škola.

Suradnja škole i župe bila je intenzivna. Učitelji su uglavnom bili orguljaši i „desna ruka“ župniku.

U tome se posebno isticao učitelj Antun Jager kojega se stariji Stupnjari još rado sjećaju. Vjeronauk u školi se redovito održavao, a predavali su ga župnici ili kapelani.

Učitelj Antun Jager

Bila je redovita praksa da svake godine nakon podjele svete krizme djelatelj krizme s pratnjom posjeti školu. Uglavnom su to bili pomoćni biskupi, a kronike su zabilježile da je školu u Stupniku jednom takvom zgodom posjetio i zagrebački nadbiskup Antun Bauer.

U doba komunizma takva praksa je radikalno prekinuta. Nakon demokratskih promjena vjeronauk se vraća u škole. Upravo vjeronauk postaje most suradnje između škole i župe. U novim prilikama vjeronauk počinju predavati: župnik, kapelan, časne sestre i vjernici-laici. Danas u školi vjeronauk predaju vjeroučitelji-laici.

U zadnjih nekoliko godina suradnja između škole i župe je intenzivna, osobito na karitativnom području, ali i prigodom raznih blagdana.

Župni blagdan sv. Ivana Nepomuka također je zadnjih nekoliko godina nenastavni dan i redovito se taj dan slavi misa za sve pokojne učenike i učitelje.

Ova važna obljetnica završava svečanom misom zahvalnicom 15. svibnja u predvečerje župnog blagdana.

Pavo Šimović

150 godina ukazanja Blažene Djevice Marije u Lourdesu

Davne 1858. godine četrnaesto-godišnjoj djevojčici imenom Bernardette Soubrious u špilji Massabielle ukazala se Blažena Djevica Marija. Ukazanja su trajala od 11. veljače do 16. srpnja te se u tom vremenu djevojčici Blažena Djevica Marija ukazala osamnaest puta. Bernardette je rođena u velikoj i siromašnoj obitelji. Bila je teško bolesna i nepismena.

U početku, ljudi su bili sumnjičavi prema ukazanjima no nakon četiri godine, 1862. biskup je ukazanje proglasio istinitim. Ubrzo je sagrađena i bazilika, a već se 1883. godine gradi

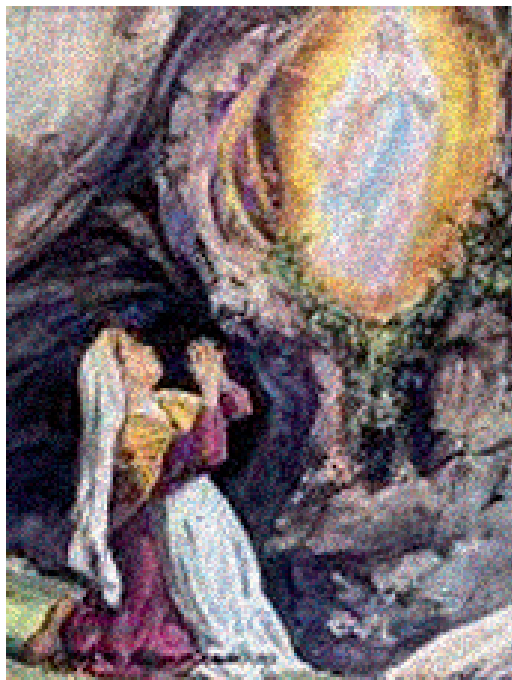
i druga crkva zbog velikog broja hodočasnika. Posvećena je 1901. godine Svetoj Krunici.

Papa Leon XIII. dopustio je 1891. godine slavljenje blagdana Gospe Lurdske (11. veljače) na mjesnoj razini, a Pio X. 1907. godine proširio ga je na sveopću Crkvu.

Dana 11. veljače obljetnica je ukazanja, a ujedno se taj dan obilježava i kao Svjetski dan bolesnika.

Danas, stotinu i pedeset godina nakon prvog ukazanja, francuski grad Lourdes svjetski je poznato svetište u koje se svake godine slijeva oko šest milijuna hodočasnika. Zahvaljujući tako velikom broju Lourdes je najposjećenije svetište na svijetu.

Ove godine na sam blagdan Gospe Lourdske svečano je obilježena sto i pedeseta obljetnica ukazanja. Misa je služena na šest jezika, a predvodio ju je biskup Tarbesa i Lourdesa msgr. Jacques Perrier uz osamsto svećenika i dvadeset i devet biskupa.

Bernadette je rekla: Čovjek mora imati vjeru i moliti se, jer voda nema vrlina bez vjere.

Brojne hodočasnike u Lourdes privlače mnoga izlječenja. Čak 30 tisuća čudesnih ozdravljenja pripisuje se Gospi Lurdskoj, a njih 6 tisuća je dokumentirano.

Vjernici se imaju priliku okupati u vodi na izvoru koji se nalazi u špilji Massabielle. Taj izvor na Gospinu je molbu otkrila Bernardette.

U Hrvatskoj je prvi oltar s kipom Majke Božje Lurdske izgrađen 1884. godine u Nedelišću u Međimurju.

Ubrzo se štovanje Gospe Lurdske širi po cijeloj Hrvatskoj. Riječki kapucini 1908. godine organizirali su prvo hrvatsko nacionalno hodočašće u Lourdes.

Godine 1866. Bernardette ulazi u samostan i postaje redovnica pod imenom Marie-Bernard. Papa Pio XI. proglasio ju je svetom 1933. godine.

Jana Kaić

Proslava sv. Josipa u kapeli u Hrvatskom Leskovcu

U subotu, 15. ožujka 2008. godine proslavili smo sv. Josipa, zaštitnika kapele u Hrvatskom Leskovcu. Da, dobro ste pročitali 15. ožujka. Nije zabuna, a nije ni sv. Josip dobio novi datum.

Ove godine 19. ožujka pao je u vrijeme velikog tjedna, stoga smo svetkovinu sv. Josipa liturgijski proslavili u subotu prije Cvjetnice.

Svečanu svetu misu slavili smo u 9 sati, a prije samog početka bila je pučka pobožnost. Otpjevali smo litanije sv. Josipu i izmolili jednu molitvu.

Predslavitelj euharistije bio je vlč. Tonči Matulić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu, „propovjednik poznat svojim propovijedima kojima zna dirnuti i prodrmati srca i potaknuti na razmišljanje“ kako je o njemu na

kraju misnog slavlja rekao naš župnik Vjekoslav Pavlović koji je ujedno bio u konceleciji.

Da slavlje bude uistinu svečano, doprinijelo je i pjevanje našeg zbora pod ravnanjem dirigentice gospođe Renate Krajina. Iako je ovo izvanjsko važno i može puno doprinijeti unutaranjem doživljaju, puno je važnije ono što se, ako se, događa u srcu – jedna je od misli iz propovijedi vlč. Tončija.

Mi najčešće odlazimo s misnih slavlja samo s površnim osjećajem „bio sam tu i tu“, nema iskustva uvučenosti u ono što smo slavili.

Tako ne bi trebalo biti, niti se dogoditi i poslije ovog današnjeg slavlja sv. Josipa, naglasio je propovjednik.

Zanimljiv je bio početak homilije u kojoj nam je vlč. Tonči htio skrenuti pozornost na događaje kojima se Bog služi u povijesti spasenja. Najčešće se gnušamo kada čujemo da se netko oženio u inozemstvu samo zato da bi dobio strano državljanstvo. Međutim, slična situacija povezana je upravo sa sv. Josipom.

Da bi Bog potvrdio da je Izrael izabrani narod, da će Mesija doći iz Davidova potomstva, trebala je „uloga“ sv. Josipa. On je bio osiguravatelj Davidova rodoslovlja Isusu jer je bio iz Davidova potomstva.

Sv. Josip nama danas znači samo utoliko ukoliko je povezan s Isusom. Preko sv. Josipa i svih događaja povezanih s njim Bog je pokazao novost. I mi trebamo biti otvoreni za tu Božju novost.

Kroz nas treba djelovati Božja novost iza slavlja. Novost u nama treba zatitrati, novost koja dolazi po Isusu. Upravo u liku sv. Josipa trebamo vidjeti ono što se mora ostvariti onkraj ljudske tradicije da se pokaže novost.

Svetog Josipa nazivamo zaštitnikom, ali trebamo biti svjesni jesmo li mi došli do onoga do čega je on došao.

Ako nismo, što će onda sv. Josip zaštititi – bila je jedna od zadnjih misli vlč. Tončija. Ipak, možemo moliti: Sv. Josipe, zaštitniče, moli za nas!

Časne sestre iz Hrv. Leskovca

Samostan karmeličank i BSI*

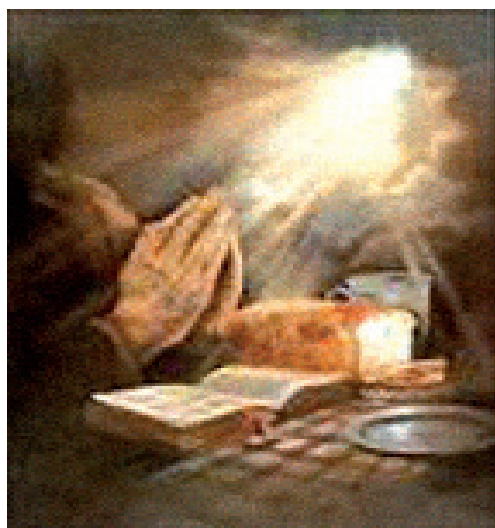
5 godina "Cenakula"

Prije pet godina na inicijativu vlč. Bože Belinića, tada vikara naše župe, a po odobrenju gospodina župnika vlč. Vjekoslava Pavlovića, osnovana je u našoj župi molitvena grupa „Cenakul“.

Premda je bilo problema uspjeli smo opstati kao molitvena zajednica zahvaljujući našim svećenicima, a osobitu vlč. Ivici Zlodiju, koji je neko vrijeme bio naš župski vikar.

Molitvena grupa se sastaje svake srijede nakon večernje svete mise u našoj crkvi.

Dana 25. ožujka 2008. godine proslavili smo petu obljetnicu našega druženja. Cenakuli se održavaju diljem svijeta na 5 kontinenata. Molitvu „Cenakula“ je pokrenuo svećenik Stefano Gobi pod imenom Svećenički marijanski pokret.

Cenakul se odvija kao posebno čašćenje Blažene Djevice Marije. Tijekom molitve u crkvi je izložen presveti oltarski sakrament.

Sve župljane koji žele pozivamo da nam se pridruže zajedničkom pjesmom, molitvom i meditacijom slaviti Gospodina i našu nebesku Majku.

Arsenija Kratofil

HIMNA SVEĆENIČKOG MARIJANSKOG POKRETA

Bezgrešno Srce Djevice Marije:
put si i svjetlo

svojoj djeci na zemlji.

Sve svećenike Tebi posvećene: s
ljubavlju ih gledaj,

na Srce ih privij, daj da budu slični
Tvome Sinu Isusu.

Mi djeca Tvoja Tebi posvećena,
stavi nas u četu,

spremi nas za bitku, jer trijumf
Srca Tvoga brzo dolazi.

Kada nam dođe posljednja ura:
dođi i ne kasni,

sve nas povesti u Raj!

Proslava sv. Jurja u našoj župi

KUD „Lučko“ je organiziralo 22. travnja 2008. godine svečanost paljenja krijesa, a u želji da se obnovi stara pučka tradicija paljenja krijesa večer uoči Jurjeva.

Kako je naša crkva nekada bila posvećena sv. Jurju, ovaj je događaj vrlo dobar poticaj za vraćanje u prošlost.

Nakon proslave svete mise održan je prigodni program vezan za proslavu sv. Jurja.

Krijes je zapalio „sv. Juraj“ koji se pojavio jašući na konju. Bilo je to zaista iznenađenje za sve sudionike proslave.

Proslavi blagdana sv. Jurja pridonijeli su članovi puhačke glazbe „Sijač“ iz Lučkog, KUD-a „Orač“ iz Demerja, KUD-a „Kraluš“ iz Stupnika te DVD-a Stupnik iz Stupnika, koji su pjevali i svirali jurjevske pjesme uz veliki krijes.

Jurjevski krijes

Svi smo dio naše velike župe i bilo nas je lijepo vidjeti na misi i kod krijesa.

Zahvaljujemo svima koji su nam pomogli u organizaciji i darivanju drva, slame i prijevoza. Veliko hvala i onima koji su svojim donacijama pomogli u pripremi domijenka u društvenom domu.

Nadamo se da će paljenje krijesa postati tradicija na području naše župe te da će iduće godine biti još veći krijes i još veća svečanost ispred crkve sv. Ivana Nepomuka.

Biserka Petrović

KUD „Lučko“

20 godina župskog mješovitog zbora

Prije 20 godina u našoj župi počeo je djelovati mješoviti pjevački zbor pod vodstvom s. Marije Magdalene Pajnić. Broj članova zbora oscilira i kreće se od 20 do 30 članova. Zbor njeguje izvedbe klasičnog i pučkog izričaja, uglavnom domaćih skladatelja u dvoglasnoj ili troglasnoj izvedbi.

Danas mješoviti župni zbor broji 24 člana pod vodstvom Mladena Krpana. Valja istaknuti kako zbor doživljava svojevrsnu prekretnicu i počinje hod nekim novim putem.

Njegujući tradiciju, počeli smo s otvaranjem novih horizonata i otkrivanjem novih putova. Nažalost često puta smo ograničeni u odabiru repertoara zbog nedostatka muških glasova u zboru (samo tri muška glasa). Možda smo po godinama stari, ali u duši i po snazi volje smo jako mladi. Neprestano učimo nove pjesme i trudimo se uvijek biti što bolji i zanimljiviji.

Tome u prilog govori podatak da smo u protekle tri i pol godine naučili i izveli četiri potpuno nove mise, od kojih je jedna troglasna te preko trideset novih skladbi. Valja također istaknuti da već treću godinu izvodimo kraći koncert prije mise polnoćke. Ove smo godine na blagdan Marije Majke Crkve izveli koncert u čast Blažene Djevice Marije, kojoj je posvećen veliki dio našeg repertoara.

Ovim putem želimo pozvati sve drage župljane koji su voljni svoje vrijeme pokloniti Gospodinu na drugačiji način tj. služiti mu pjesmom, ali i molitvom, neka nam se pridruže na našim probama koje se održavaju uglavnom dva puta tjedno prema dogovoru. Iako zbor čine uglavnom umirovljenici on je itekako aktivan i živ. Mlađima poručujemo: Dodite, jer kada se spoje iskustvo starijih i polet mlađih, mnogo se može učiniti!

Koristimo prigodu zahvaliti se našem župniku gospodinu vlč. Vjekoslavu Pavloviću koji nas brižno prati u našem radu, nagrađuje izletima i kad god mu vrijeme dopusti posjeti nas na našim probama.

Mišljenja smo da naša župa i njen zaštitnik sv. Ivan Nepomuk zaslužuju mnogo veći i brojniji zbor.

„O Nepomuče sveti, sveče junački, zaštitni i čuvaj narod hrvatski!“

Mladen Krpan

Leskovački zbor u karmelu BSI

Članovi vokalnog dijela HKZ „Mi tamburice“ i časne sestre iz Hrvatskog Leskovca gostovali su 5. travnja u samostanu sestara Karmelićanki BSI na zagrebačkom Vrhovcu. Toga dana pridruženi članovi sestara karmelićanki pod nazivom Zajednica karmelskih laika Božanskog Srca Isusova obilježili su treću objctnicu postojanja te je održana skupština na kojoj je birano novo vodstvo.

U Duhovnom centru bl. Marije Terezije na Vrhovcu svečanost je započela prigodnom molitvom. Uz voditelja, članove i one koji su to trebali postati na skupštini su bili prisutni: Majka M. Angelina, vrhovna poglavarica, s. M. Benedikta, zamjenica vrhovne poglavarice, s. M. Edita, vrhovna savjetnica, s. M. Anastazija, provincijalna poglavarica i o. Jure Zečević, OCD, duhovnik zajednice. Slavlju su doprinijeli svojom prisutnošću prijatelji Karmela i mnoge sestre iz zajednice sestara Karmelićanki BSI.

Uvodni govor održala je s. M. Anastazija. Nakon njena govor voditelj zajednice gospodin Davor Kalinić podnio je izvješće o trogodišnjem radu ZKL - a. Majka M. Angelina pročitala je na njemačkom jeziku dokument o odobrenju i produženju statuta ZKL-a BSI. Za voditelja zajednice u sljedećem trogodišnjem razdoblju ponovno je izabran gospodin Davor Kalinić.

Ostali izabrani članovi vodstva su: gosp. Zlatko Čajko, gosp. Ivan Horvat i gospođa Jasminka Domazet – Lošo te tri sestre s. M. Kristina, s. Marija Bernarda i s. M. Lidija.

Nakon izbora vodstva pristupilo se svečanosti primanja novih članova, kojih je ove godine bilo 20. Nakon izricanja formule obećanja, vrhovna poglavarica Majka M. Angelina, s. M. Anastazija i voditelj Davor Kalinić prozvali su nove članove po imenu i dodijelili im vidljivi znak pripadnosti ZKL-u BSI; grb na vrpici, člansku iskaznicu i spomen sličicu.

Pjesmom „Uzore sveti“ i karmelskom himnom zbor iz Hrvatskog Leskovca pod ravnanjem prof. Renate Krajina doprinio je svečanosti.

Euharistiju je predslavio o. Jure Zečević, karmelićanin, a zbor je pjevanjem doprinio ljepoti liturgijskog slavlja. Zajedničko druženje iza misnog slavlja nastavilo se u Duhovnom centru bl. Marije Terezije.

s. Kristina Pišković

HKZ „MI-tamburica“ na Vrhovcu

Stari zanati

Riječ „stari“ govori jako puno. Malo je starih zanata preživjelo do danas. Neki zanati su nestali jer u ovo moderno doba nisu više potrebni. Nije to bilo tako samo u mome kraju, bilo je to svuda u selima. Ljudi su radili i živjeli od poljoprivrede i stočarstva. Sve je to bilo samo za preživljavanje. Oralo se i kopalo oko kamena i trnja, samo da bi se moglo preživjeti. Ja pišem o mome kraju Kordunu. Često slušam razgovore ljudi iz drugih krajeva od kojih čujem da je kod njih bilo isto teško. Svi su se mučili, radili, sijali, sadili, orali, kosili. Sve je to bilo rađeno ručno.

Ako je netko imao nekakav zanat bilo mu je lakše. Bilo mu je teško dakako jer nije bilo pomagala, strojeva. Radilo se sve ručno. Razlika je bila što su oni zaradili nešto novaca za svoj posao.

Na selu su bili potrebni tesari. Oni su tesali građu za kuće, drvene dakako, škopari (krovopokrivači). Krovovi su se pokrivali slamom, „škopom“ kako kažu kod nas. Zbog toga se trebala posijati raž, požeti, osušiti, otući da ispadne zrno, koje je služilo za hranu, recimo kruh, a ostane slama za krovove. Tako se iskoristilo sve.

Tesari su istesali građu za kuću, za krovište, sve je bilo drveno. Dobri majstori su se smatrali oni koji su kuću napravili bez čavala. Grede za krov su sastavili drvenim klinovima jer za željezne nisu imali novaca. Željezne klinove su trebali raditi kovači. Znači

u selu je trebao i kovač, kolar, mlinar, opančar, sedlar. Tada to nisu bili zanati (obrtni) završeni u školi. Svi su to bili samouki, priučeni majstori, nastali iz potrebe. Oni su ustvari bili pametni ljudi, jer nisu mogli ništa zapisati za kasnije da bi pročitali, jer su bili nepismeni. Znači sve su morali zapamtiti. Još i sada ima po nekoja kuća koja je ostala iza domovinskog rata gdje se vide urezane okomite crtice, to je vjerovatno bila mjera koju su svi razumjeli.

Puno toga se radilo od drveta, kao što su preslice, vreteno, krasna-tkalački stan, klupe, stolovi, kreveti, zipke, stalaže za suđe i drugo. Sve je to bilo od drva, ručno izrađeno. Takovih majstora više nema. Sada su većinom zidane kuće, pokrivene crijepom. Velika većina ljudi završili su školu za sve poslove koje obavljaju puno brže uz pomoć struje i svih pomagala. Zidane su kuće sigurnije i manja je opasnost od požara. Samim dolaskom struje sve se

promijenilo.

U ono vrijeme mlinovi su bili veoma potrebni, a mlinari poštovani. Mljelo se na vodenicama. U okolici Slunja bilo je puno vodenica. Rijeke su brze s puno slapova gdje su rađeni mlinovi. Poznato je da je u Rastokama bilo najviše mlinova. Svi su imali posla jer su sva okolna sela vozila žitarice u mlin. Ljudi su vozili u kolima na vreće žita i čekali nekad satima dok dođu na red za mljevenje. Pitam se što bi sada dali Rastočani da to samo vide. To je prošlost, ali meni je još ostao miris svježeg brašna od vremena kad sam prolazila kraj mlinova idući u školu. Nedaleko moje kuće bio je mlin obitelji Kos. Često je mlinareva žena gospođa Milka znala ispeći pogaću za mlinare pa smo i mi djeca rado dolazili u mlin.

I u mlinovima je bilo sve napravljeno od drveta osim mlinskoga kamena. Često se pitam kako to da nije bilo više požara kada je skoro sve bilo drveno.

Među stare zanate spada i opančar. On je izrađivao kožne opanke i rijetko cipele. Opanak je bio seljačka obuća, a cipela nešto finija što nije svatko mogao priuštititi. Cipele su se popravljale, krpale da se na kraju nije znalo koja je početna boja pa su ih pobojali u crno i opet je bila cipela kao nova. Ja se toga ne sjećam, ali sam zapamtila pričanja mojih roditelja. Oduvijek su bili oni imućniji koji su dali raditi cipele po mejri. Tako se taj zanat preselio više u gradove, kao i urari, zlatari i dr. Na selu

sat nije trebao jer nisu znali čitati, zlata nisu imali, pa je moja mama rekla čega nema, bez toga se može.

Na selu je postojao i kolar. On je izrađivao drvena kola koja su morala biti od laganog, ali tvrdoga drveta. Morala su biti lagana jer su ta kola vukli volovi koji su imali manje snage od konja. Moralo se računati da se još moraju okovati pa će biti teža.

Isto tako u selu je bio potreban i kovač.

Moj otac je bio jedan od rijetkih koji je završio školu za kovača. Nije on išao u školu kao danas nego je uz praksu i rad naučio čitati i pisati slova i brojeve.

U to je vrijeme to bilo jako puno. Naučio je računati pa mu je bilo lakše računati mjere. Samim tim je posao bio točniji, kako su rekli, baš na mjeru. Ali je ipak sve radio ručno. Ručno je izradio čak borere za bušenje. Imao ih je četiri koje je čuvao u jednoj maloj kutijici, a koja se nije smjela dirati. Baš je zato bila zanimljiva, pa smo je tražili, ali je bila dobro skrivena. Kola koja su dovežena od kolara tata je okovao. Motao je šine na kotače. Šine je bušio borerima, onima što su bili čuvani kao dragocjenost, jer ih

nije bilo čak ni za kupiti. Zbog toga ih je morao napraviti sam. Okovao je sve dijelove koje je kasnije trebalo lijepo pobožati i to u crno. Drvo je bilo prirodne boje pa je s crnim jako lijepo izgledalo. Normalno da su ljudi dolazili gledati, hvaliti i komentirati. Radio je tata i motike, sjekire, plugove, srpove, brane, čavle za brane, potkove za konje. Konje je i potkivao. Makar sam se bojala konja, bilo mi ih je žao, kad ih je tata potkivao, jer sam mislila da ih boli kad tata zabija čavle. Radio je on i škare za šišanje ovaca. Sjećam se jedne kutije u kojoj je držao naočale. Sam ju je napravio i napisao svoje ime i prezime krasopisom. Za mene je to bila umjetnost. Znači da je bio i kreativan. Je li to bila možda kreativnost ili nužda ne znam, ali mislim da je bilo sve zajedno.

Bio je to težak posao, od jutra do mraka lupati čekićem o nakovanj da bi nešto zaradio. Slaba je to bila zarada, jer su ljudi bili siromašni pa je tata radio puno, a zaradio malo. Tada nisu niti prohtjevi bili veliki. Oduživali su se ljudi na neke druge načine. Najviše je tata radio na poček ili „veresiju“. Uvijek je bila i jedna i druga strana zadovoljna tim dogovorom. Ljudi su se puno više družili, što iz potrebe što iz navike. U svakom slučaju bili su više skupa. Kod nas nije prošao ni dan, a da nije netko došao, donio nešto za kovanje. Sada je to rijetko. To je cijena napretka.

U našoj kovačnici bila je jedna daska na

kojoj je pisalo: „Čast svakom, veresije nikom!“. To je bila jedna izreka koju je tata napisao svojim ukrasnim slovima. Čini mi se da je to bilo samo mrtvo slovo na dasci. To nije mogao provesti u djelo. Ali je sačuvao čast i poštenje što puno više vrijedi od novaca, pa ostalo neka bude na „veresiju“.

Kovačnica

Kovačnica trošna, stara,
Kod mješine ima žara.
I nakovanj teški tu je
Željezo se na njem kuje.
Uz oruđa razno razna,
Kovačnica nije prazna.
Još bi ljudi dolazili,
Sati brzo prolazili.
Kad zatvori stara vrata,
Na počinak ide tata.

Dragica Burić
Nikšićanka

Iz pisma pape Ivana Pavla II. STARIJIM OSOBAMA 1999. g.

Mojoj braći i mojim sestrama starije dobi!

Zbroj naše dobi sedamdeset je godina,

ako smo snažni, i osamdeset;

a većina od njih muka je i ništavost: jer prolaze brzo, i mi letimo odavle (Ps 90 [89], 10).

1. U vrijeme kad je psalmist napisao ove riječi, dob od sedamdeset godina bila je visoka starost, i malo je bilo onih koji bi je nadmašili. Danas, zahvaljujući napretku medicine i svim poboljšanjima gospodarskih i društvenih uvjeta, trajanje života znatno se produžilo. No unatoč tomu činjenica je da godine brzo prolaze. Usprkos muci i bijedi koje ga obilježavaju, život je prelijep i predragocjen da bismo ga se zasitili.

I ja, koji sam također u podmakloj dobi, osjetio sam želju da zapodjenem razgovor s vama. A to činim zahvaljujući prije svega Bogu za darove i dobročinstva što mi ih je do danas udijelio. U mislima mi promiču etape moga postojanja koje se miješaju s poviješću velikoga dijela ovoga stoljeća. Pred mojim duhovnim pogledom nižu se lica bezbrojnih osoba, od kojih su mi neke posebno drage: sjećanja na obične i neobične događaje, uspomene na trenutke

radosti kao i na časove obilježene patnjom. No posebice vidim kako se iznad svega pruža milosrdna ruka Boga Oca, ruka Providnosti. On »brižno bdije nad svime što postoji«(1) i »ako što ištemo po volji njegovoj, uslišava nas« (1 Iv 5, 14). Njemu, po riječima psalmistovim, kazujem: »Bože, ti mi bijaše učitelj od mladosti moje, i sve do sada naviještam čudesa tvoja. Ni u starosti, kad posijedim, Bože, ne zapusti me, da kazujem mišicu tvoju naraštaju novom i svima budućima silu tvoju« (Ps 71, [70], 17–18).

Moje se misli s ljubavlju okreću svima vama, drage stare osobe svih jezika i svih kultura. Vama upravljam ovo pismo u godini koju je Organizacija ujedinjenih naroda s pravom posvetila starijim osobama ne bi li tako privukla pozornost svekolikog društva na položaj onih koji se, pod težinom visoke dobi, često moraju suočavati s mnogostrukim i teškim problemima.

O toj temi Vijeće za laike već je ponudilo cijeli niz dragocjenih promišljanja (2). Ovim pismom htio bih samo iskazati da sam vam duhom blizak jer iz godine u godinu osjećam kako u meni sve snažnije raste razumijevanje za to razdoblje života. Stoga osjećam potrebu za što neposrednijim dodirima sa svojim suvremenicima, kako bih s njima

promišljao o zajedničkom iskustvu, otkrivajući sve to pogledu Boga, koji koji nas okružuje svojom ljubavi i koji nas svojom providnošću štiti i vodi.

2. Draga braćo i sestre, kad se mislima vraćamo u prošlost, pokušavajući napraviti neku bilancu, tada je to posve primjereno našoj dobi. Taj pogled unazad omogućava nam da jasnije i objektivnije prosudimo osobe i situacije s kojima smo se susretali na svojim putovima. S vremenom obrisi događaja gube na ošttrini, a bolne se strane života ublažavaju. Na žalost, u životu svakoga od nas brige i patnje prečesta su pojava. Kadšto su posrijedi problemi i patnje koji našu duševnu i tjelesnu otpornost stavljaju na tešku kušnju, tako da pokatkad možda uzdrmajuju i samu našu vjeru. No iskustvo nas uči da i svakidašnje muke Gospodinovom milošću često pridonose zrelosti ljudi i prekaljivanju njihova značaja.

No izvan pojedinih događaja najčešće nam se nameće misao o vremenu koje neumoljivo protječe. »Nepovratno vrijeme leti«, već je sudio stari latinski pjesnik. (3) Čovjek je uronjen u vrijeme: u njemu se rađa, živi i umire. Rođenje označava prvi datum njegova života, a smrt drugi, posljednji: ta dva dana označavaju alfu i omegu, to jest početak i svršetak njegova zemaljskog života, kao što to ističe kršćanska predaja urezujući ta slova grčke abecede na nadgrobne spomenike.

No, ma koliko postojanje svakoga

od nas bilo krhko i ograničeno, tješi nas pomisao da ćemo svojom duhovnom dušom nadživjeti i samu smrt. Vjera nas vodi prema »nadi koja ne postiduje« (Rim 5, 5), otvarajući putove konačnog uskrsnuća. Stoga u slavlju vazmenoga bdjenja Crkva ne rabi uzalud spomenuta slova kad je riječ o Kristu, koji živi jučer, danas i uvijek: »On je početak i svršetak, Alfa i Omega. Njegova su vremena i vjekovi.«(4) Iako je podložna vremenu, ljudska se povijest, po Kristu, smješta u obzor besmrtnosti. On »se učinio čovjekom među ljudima kako bi sjedinio svršetak s početkom, to jest čovjeka s Bogom«.(5)

(nastavak u sljedećoj Brazdi)

1 Ivan Damaščanski, Izlaganje ortodoksne vjere, 2, 29.

2 Usp. Dostojanstvo starije osobe i njezina misija u Crkvi i u svijetu, Vatikan, 1998.

3 Vergilije, »Fugit inreparabile tempus«, Georgike, III, 284.

4 Liturgija vazmenog bdjenja.

5 Irenej Lyonski, Adversus haereses, 4, 20, 4.

Dječje misli

Mrak

Mrak me straši kada sam sama.
 Situacije samo pogoršava. On voli djecu
 plašiti i u snove dolaziti.
 Tama i strah u mrak spada.
 Sva se naježim kad mi mrak pokuca na
 vrata.
 Kada Sunce odlazi mrak odmah dolazi.
 On se polako spušta dok se ne pojavi
 mrkli mrak.
 Nestane li struje mrak je opet tu.
 Ima samo tamne boje.
 Crna i tamnoplava kad se slože
 gospodinu Mraku pomogoše.
 Tiho se šulja u kuće, a i u srca.
 Gdje god je sve zatvoreno, tamno,
 jezivo, tu je i mrak.
 Kad je noć postoji samo mrak.
 Uz odrasle osobe i mir mrak nestaje.
 Sada kada sam mala mraka se bojim i
 jedva čekam da porastem pa da i njega
 prebolim.

Kristina Sokolović, uč. 4. A

Svjetlost

Za mene je svjetlost život.
 Svjetlost mi znači sve.
 Svjetlost neka mi ostane u
 očima.
 Neka se svima otvori svjetlosni
 put k Bogu.
 Neka svi postanu dobri, neka
 imaju bijelu dušu kao svjetlost.
 Svima treba pomoć da bi došli
 do svjetlosnog puta.
 Bog nam je dao svjetlost u
 očima da bi mogli gledati.
 Bez svjetlosti nema
 prijateljstva, veselja,
 igre ni mira.
 Ja sam sretan što imam
 svjetlost.

Toni Martinović, uč. 4. A

Uskrs fest 2008.

Iza nas je 27. festival popularne duhovne glazbe, Uskrs fest 2008, najstariji i najznačajniji festival duhovne glazbe Crkve u Hrvata.

Od davne 1979. godine do danas, mnogo je mladih glazbenika svoju vjeru i pripadnost Bogu izražavalo pjesmom na Uskrsfestu.

Tradicija ovog festivala duhovne glazbe seže u početke 70-ih godina prošlog stoljeća kada skupina entuzijasta pokreće smotru glazbenog stvaralaštva mladih pod nazivom KATOM (Katolička omladina) koja je nažalost održavana samo dvije godine.

Drugi važan događaj za Uskrs fest je akademija povodom obilježavanja 50. Obljetnice smrti bl. Ivana Merza održana 1978. godine, nakon koje godinu dana kasnije slijedi „Festival duhovne glazbe i poezije Zagreb“, 1979. godine.

Festival je bio smotra glazbenog stvaralaštva mladih (autorskog i reproduktivnog) te poezije i ritmike. Sljedeće godine odlučeno je da smotra bude festivalskoga tipa, tj. da se na njoj izvode samo novonastale skladbe.

I dok se od svojih početaka festival selio od Dječaćkog sjemeništa na Šalati (1979.-

1982.), preko crkve sv. Križa u Sigetu (1983-1985.) pa do zagrebačke katedrale (1989.), 1989., na desetu obljetnicu festivala uspješan niz kulminirao je prvim „open air Uskrs festom“ ispred sjemeništa na Šalati.

Bio je to simbolički izlazak Uskrs festa izvan crkvenih prostorija i već sljedeće, 1990. godine, Cibonina dvorana je bila prvi javni, a ne isključivo crkveni prostor u kojem je Uskrs fest održan.

Nažalost zbog ratnih neprilika slijedi trogodišnja stanka. Od 1994. godine ponovno se održava Uskrs fest sve do 2002. godine kada dolazi i do reorganizacije festivala.

Tada se festival seli u reprezentativni prostor Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog. Radio Sljeme i Hrvatski katolički radio izravno prenose festival, a Hrvatska televizija emitira odgođenu snimku tjedan dana kasnije. Načinjen je studijski snimljen CD,

kazeta te pjesmarica festivala. Od te godie Uskrsest se formirao kao festival kakvog ga danas poznajemo.

Uskrs fest kao smotra glazbeno-duhovnog stvaralaštva mladih bio je poprište raznolikih glazbenih stilova – od šansone i zabavne glazbe do različitih smjerova rocka. Većina je pjesama predviđena za izvođenje izvan liturgijskog prostora, ali je bilo i pokušaja da se preko Uskrsesta predstave skladbe koje bi mogle naći mjesto u slavljenju liturgije.

Na ovogodišnjem festivalu, Uskrs festu 2008. godine, od 68 prijavljenih radova komisije su odabrale njih 20 koje su izvedene na festivalu, 20 pjesama izvođača raznolikih stilova i pristupa glazbi, no svih s istim ciljem – izraziti svoju vjeru i dati hvalu Bogu pjesmom.

Na Uskrs festu 2008 održanom u nedjelju 30. ožujka 2008. godine pobijedio je riječki sastav „Ben Hur“ s pjesmom „Isuse dođi“.

Uz ovaj glazbeni sastav koji njeguje duhovni etno, drugo mjesto je osvojila debitantica također iz Rijeke, mlada Katja Budimčić s pjesmom „Isus šalje nadu“ i kao treći pokazali su se po odabiru žirija mladi iz Subotice VIS „Proroci“ s pjesmom „Sa svjetlom u duši.“.

Po izboru tjednika „Glas Koncila“ nagradu za najbolji tekst osvojila je pjesma „Moj put“ u izvedbi Splićana iz glazbene skupine „Navjestitelji“, a po

izboru slušatelja Hrvatskog katoličkog radija i drugih radio postaja najbolji su bili šibenski „Laundantes“ i zagrebački „Messengers“ sa zajedničkom izvedbom pjesme „Oče naš“. Posebnu nagradu za 40 godina pjevanja Bogu i ljudima i 30 godina diskografije dobio je fra Šimun Šito Ćorić.

Uz sve veći broj mladih bendova i zborova, duhovna scena u Hrvatskoj postaje sve snažnija i veća i daje nam velike nade za budućnost i još mnoge Uskrs festove, ali i mnoge druge festivale.

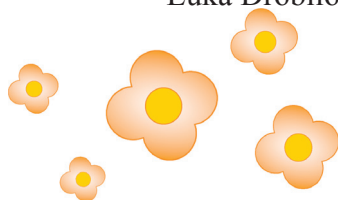
I dok vani određeni bendovi koji sviraju duhovnu glazbu dosižu popularnost i izvođenost svjetovnih bendova, iako to kod nas još nije slučaj, korak po korak, ipak se približavamo i toj stvarnosti.

Duhovna glazba, a pogotovo u novije vrijeme i moderna duhovna glazba, je jedno veliko blago preko kojega ljepote kršćanstva i Božje poruke možemo prenijeti drugima na njima blizak način, stilom i pristupom različiti i specifični za nas i naše karaktere, ali s istim ciljem – slavljenjem Boga!

Do slušanja na sljedećem Uskrs festu!

Tekst preuzet iz knjižice „Uskrs fest 2008“ i s internet stranice „Uskrs festa“

Luka Drobilo

Peti susret hrvatske katoličke mladeži Varaždin 2008.

Susret hrvatske katoličke mladeži počeo je mnogo ranije od datuma kada je stvarno održan – 26. i 27. travnja 2008. g.

Preuzevši organizatorsku ulogu stavili smo pred sebe novi zadatak – pokazati mladima ljepotu molitve, radost susreta s Isusom, prikazati im ono što možda ne doživljavaju u svom uobičajenom danu, blizinu Oca.

Bilo je dosta posla oko samih priprema za Susret, ali svi čitači, svi voditelji priprema i molitvi, unosili su svoj duh i svoju vjeru, svoj trud kako bi u zajedničkoj molitvi primili darove Duha Svetog.

Tijekom zime i proljeća održavali smo molitvene susrete i pripreme prema knjižici organizatora Susreta – varaždinske biskupije. Temelj cijelog Susreta bilo je geslo „Bijahu postojani...“ (Dj 2,42), koji se zasniva na četiri temelja, četverolista postojanosti u životu po ljubavi i služenju: apostolski nauk (Biblija), molitva, zajedništvo i lomljenje kruha (Euharistija).

Predstojnik Ureda za pastoral mladih varaždinske biskupije vlč. Damjan Koren naglasio je da je ovo geslo za Susret odabrano upravo s ciljem da se mladim kršćanima još jednom pred oči stavi izvorna kršćanska zajednica, njezine vrednote i njezina postojanost.

Same pripreme su bile izvrsno prilagođene mladima i njihovom unutarnjem i osobnom rastu.

Brzo se približio i sam datum Susreta. Ujutro 26. travnja održali smo zadnju molitvu te smo se, primivši Božji blagoslov, zaputili prema našem odredištu Varaždinu. Odlučili smo najprije obići taj prekrasni grad i upoznati se malo više s njegovom povijesnom, kulturnom, vjerskom i drugom baštinom. Obišli smo katedralu, mnoge crkve, stari grad, poznato varaždinsko groblje i druge ljepote. U tom obilasku kretali smo se kroz more ljudi, mladih i starih koji su bili obasjani suncem i srcima punim radosti.

Napokon smo se okupili na stadionu „Sloboda“. Na samom stadionu skupilo se oko 22000 mladih te mnogo svećenika, časnih sestara, članova različitih molitvenih udruga i drugih uzvanika koji su radosno pjevali pjesmu Gospodinu.

Uz prigodan program, zasnovan na četiri temelja Susreta, dočekali smo i pokorničko bogoslužje i misno slavlje. Misno slavlje predvodio je kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, a suslavili su mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, mons. Ante Ivas, biskup šibenski, uz pomoć drugih biskupa i svećenika.

Mons. Ante Ivas, predsjednik Odbora za mlade HBK u prekrasnoj propovijedi naglasio je potrebu služenja, zajedništva i postojanosti mladih u molitvi i vjernosti Isusu.

Misno slavlje završeno je himnom Susreta, (pjesmom „Postojani“) u kojoj su sudjelovali svi prisutni. Nije se pjesmom orio samo stadion, nego i cijeli Varaždin.

Gospodin Šime Strikoman na ovom Susretu snimio je i svoju 117 milenijsku fotografiju gdje je iz visine snimao okupljeno mnoštvo.

Nakon završetka programa na stadionu, mladi su se uputili prema autobusima u zajedničkoj povorci na smještaj u župe. Kolika je bila otvorenost župljana govori podatak da je za sve mlade pronađen smještaj u obiteljima.

Naša župa bila je smještena u župi Kamenica, nedaleko od Lepoglave. Domaćini su nas dočekali vrlo srdačno i radosno nam otvorili svoje domove. Zbog jednostavnosti i susretljivosti domaćina imali smo osjećaj kao da smo kod kuće, u svom domu.

Crkva u Lepoglavi

Drugoga dana osnaženi snom i još pod dojmom prethodnog dana, uputili smo se u Lepoglavu. To mjesto je poznato po čipki, zatvoru, ali prvenstveno po redovnicima pavlinima koji su oko

1400. godine u Lepoglavu donijeli temelje školstva, vjere i postojanosti i zadržali ih u svojoj poniznosti, svojem radu i molitvi sve do današnjih dana.

Upoznali smo se sa značajem Lepoglave i njezinom važnošću za hrvatski narod.

Povratkom u župu Kamenica, svaka od župa koje su gostovale, ali i sama župa domaćin predstavili su se jedni drugima. Župa Kamenica predstavila se sa svojim tamburašima, župa Vrlika sa svojim poznatim kolom, a mladi iz naše župe pripremili su igrokaz o životu našega zaštitnika sv. Ivana Nepomuka.

Nakon programa uslijedilo je misno slavlje u kojem su sudjelovali svi mladi i domaćini, te župnik iz Kamenice vlč. Dragutin Joč, redovnik iz Vrlike fra Marko Duran, te naš župnik vlč. Vjekoslav Pavlović.

Po završetku misnog slavlja, župe su se međusobno darivale, svaka sa svojim tradicionalnim obilježjima. Uslijedilo je i druženje i zajednički ručak.

Došlo je i vrijeme rastanka. Svjesni smo koliko nam je toga dobroga ovaj Susret dao. Dobili smo nove prijatelje, novu nadu, osnažili svoju vjeru

i povezali se s drugim djelovima lijepe naše. Zahvalili smo se animatorima, župniku Joču i svima onima koji su pomogli da osjetimo to zajedništvo, tu sreću.

Krenuvši iz Kamenice, putem kroz naše zagorske brege, svratili smo i do dvorca Trakošćan te smo u kraćem obilasku upoznali i taj dio Hrvatskog zagorja.

Vrativši se u našu župu zahvalili smo se Gospodinu što nam je pružio mogućnost sudjelovanja na Susretu i što nam je darovao ova dva prekrasna dana molitve, zajedništva, radosti i vjere.

Željno iščekujemo sljedeći susret hrvatske katoličke mladeži koji će se održati 2010. godine u Zadru, gradu na našoj obali. Pozivamo već sada sve mlade da nam se pridruže jer zajedničkim slavljenjem Boga uvijek bivamo obogaćeni i lakše koračamo kroz život.

Zahvaljujemo se u ime mladih iz naše župe gospodinu župniku Vjekoslavu Pavloviću što nas je upoznao s Varaždinom, ispričao nam mnogo toga i pomogao nam materijalno i duhovno.

„Sreća na licima drugih je najljepša zahvala za naš trud!“

Marija Matešić
Tihana Krajačić

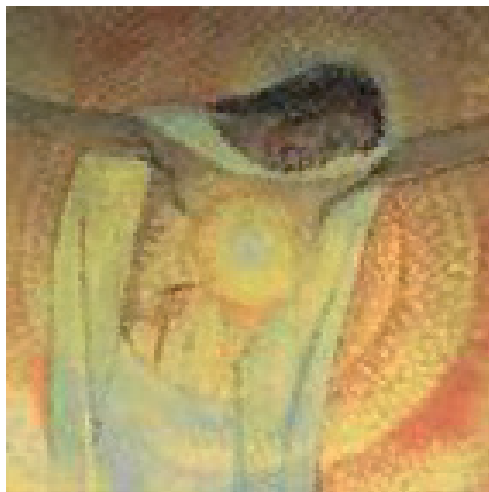

Forum mladih u Paray-le-Monialu

Mnogi mladi žele poći na svjetski susret mladih u Sydney, ali im je to financijski nemoguće, a i zbog udaljenosti Australije.

Za sve one koji neće moći ići u Sydney, bit će organiziran Forum mladih u Francuskoj, u Paray-le-Monialu, svetištu Srca Isusova, u periodu od 15. do 21. srpnja. Kako bi mladi što više mogli osjetiti zajedništvo bit će uspostavljena direktna veza programom i videozidom.

Ključni dijelovi foruma su: svakodnevna sveta misa, različita predavanja, razgovori, radionice, zabavni program, koncerti, sportske aktivnosti, cjelodnevno klanjanje,

molitve pohvala (radosno slavljenje i hvaljenje Gospodina).

Sličnost s Taize susretima je raznolikost i obogaćivanje kroz mnoštvo ljudi iz cijele Europe, samo što je Forum u Paray-le-Monialu malo drukčijeg karaktera.

Svatko može pronaći puno toga za sebe i to je odličan početak za jednu duboku duhovnu izgradnju.

Mladi koji žele više pročitati o dojmovima ljudi s prethodnih Forumata, a i o ovom najavljenom, mogu to učiniti na web stranici Forumata mladih HBK gdje je otvorena tema o ovom forumu u Francuskoj.

Za sve obavijesti i prijave slobodno se obratite na mail adresu: jacasotin@yahoo.com (Jasminka) ili na telefon 091/729-4496 (Ana)

Jasminka Đukić

Bazilika u Paray-le-Monialu

INTERVJU: ANĐELKA BUNIĆ

U ovom broju Brazde predstavljamo vam gđu. Anđelku Bunić, predsjednicu Caritasa, a ujedno i aktivnu vjernicu u pastoralnom radu naše župe.

Gospodo Anđelka možete li nam se predstaviti.

Ime mi je Anđelka. Rođena sam 1949. u jednom lijepom, pitomom kraju Podravine, u Đurđevcu, gradu picoka, kak se kaže! Po zanimanju sam prof. defektolog, a sada se bavim rehabilitacijom odraslih osoba s intelektualnim poteškoćama u Centru za rehabilitaciju «Zagreb» - radionica Rotor.

Zanima nas od kuda izvire Vaš poticaj da se bavite karitativnim radom i da se njemu posvema posvetite.

Od djetinjstva se bavim karitativnim radom, a tu ljubav mi je usadila moja baka koja je bila naročito osjetljiva za obitelji i pojedince koji su bili u zavadi. Svojim savjetom i pomoći ustrajala je da ih pomiri, a ujedno poticala umiruće da prime sakrament bolesničkog pomazanja i pomirenja. Tako sam i ja kao malena sa svojom bakom obilazila one u čiju se kuću uvukao nemir i svađa. Upravo tu je klica mog karitativnog rada, što znači da se takve vrednote i vrijednosti od djetinjstva razvijaju i to preko primjera odraslih.

Od 2004. godine ste i predsjednica

Caritasa u župi sv. Ivana Nepomuka Stupnik-Lučko, Možete li nam kazati kakvo je Vaše dosadašnje mišljenje o situaciji našeg župnog Caritasa i Vaš dosadašnji rad na tom području?

Caritas naše župe se sastoji od 15 članova, različite kronološke dobi. Naročito smo ponosni što su nam se pridružili i mlađi članovi župske zajednice, koji vrlo aktivno sudjeluju u svim poslovima vezanim uz Caritas. Svi su dobrovoljci, koji s radošću i brigom obavljaju zadatke koje zajednički donosimo. Na početku rada snimili smo situaciju na terenu tj. isprva koliko je korisnika u potrebi za materijalnom pomoći, a tu nam je prve podatke dao Centar za socijalni skrb Novi Zagreb. Kasnije se vidjelo da su, uz materijalnu pomoć, potrebni i drugi vidovi pomaganja, kao što su briga za starije i nemoćne osobe (tako smo već dvije gospođe smjestili u dom umirovljenika jer nisu imale svoje obitelji). U Caritasu naše župe imamo 37 stalnih korisnika i 6 povremenih. Naglasila bih da se Caritas naše župe dosada ponajviše bavio pomoći u konkretnoj životnoj situaciji (pronalazak zaposlenja, posredništvo za traženje adekvatne pomoći u institucijama, pronalaženje zajedničkog rješenja, individualni razgovori, savjetovanja i podrške u različitim situacijama, kao i poboljšanje kvalitete življenja, što smatram jednim od najvažnijih

oblika pomoći). Caritas tako radi uz pomoć Centra za socijalni rad, lokalne samouprave kao i samih župljana koji mogu konkretno pomoći. Ovim putem zahvaljujem svim župljanima, koji nam svesrdno pomažu, kao i firmama, koje daju razne donacije, a posebno, u ime svih korisnika Caritasa, našoj OŠ LUČKO i PŠ STUPNIK i JEŽDOVEC u sakupljanju hrane za vrijeme Uskrsa i uz Dan kruha. To je već postala tradicija, tako da nam je njihova podrška i pomoć uvelike pomogla.

Ipak, zanima nas kako uskladite svoj privatni život s vašim poslom.

Uvijek mi je bila najvažnija obitelj i ulaganje u djecu, a posebno u nastojanje da im usadimo duhovne vrijednosti. Imam troje prekrasne odrasle djece na koje sam jako ponosna. Kad su bili mlađi, vlastitim primjerom smo htjeli pokazati kako se treba živjeti i vjera nam je bila vrlo važna u tom odgoju te zajednički odlazak na svete mise. Živimo u društvu gdje se

pretežno cijene materijalne vrijednosti i vrijeme se uglavnom troši na stjecanje materijalnih dobara. Suprug i ja smo već na početku našega braka odlučili da nam to neće biti najvažniji cilj u životu, te smo na prvo mjesto stavili obitelj. Uvijek smo nekako našli vremena za izlete, zajednička ljetovanja, slavlja i druženja s obitelji i prijateljima. Uvijek se našao neki razlog za proslavu, a pošto suprug jako dobro svira, a oboje volimo i pjevati, nikad nije izostala dobra pjesma i pratnja uz gitaru. Smatram da je za djecu u razvoju vrlo važno pozitivno ozračje i životna radost. Dozvolili smo djeci da sami izaberu zanimanja u životu, te tako sada imamo kćerku akademsku kiparicu, sina građevinara i sina akademskog kipara. Imam i dvije preslatke unučice koje nam unose posebnu vedrinu u naše živote.

Iskustvo moje teške bolesti me dovelo do saznanja da trebam stalno biti zahvalna Bogu na svakom danu koji mi poklanja, na snazi koju mi daje da mogu s radošću izvršavati svakodnevne obveze, kao i na podršci koju mi svakodnevno pruža moja obitelj. Osobe s intelektualnim poteškoćama, s kojima radim 35 godina, posebno su me oplemenile i naučile koje su prave vrijednosti u životu. Shvatila sam tako da su odnosi, bilo unutar obitelji bilo u široj zajednici, jako važni i da

Gospođa Anđelka Bunić s unučicama

ih treba stalno njegovati i pozitivno razvijati.

Imate li hobije i dodatne aktivnosti koje Vas vesele i kojima se stignete dovoljno posvetiti?

Od 1983. godine pjevam u zboru Marije Pomoćnice na Knežiji zajedno sa svojim suprugom, a odmalena pjevam u raznim zborovima. Volim i pisati, tako da je krajem siječnja ugledala i svjetlo dana moja prva knjiga pod nazivom «Abelova djeca».

I vjerujte mi, nikad nije kasno da čovjek istražuje talente koje mu je Bog dao. Osim toga, intenzivno se obrazujem u svojoj struci, a upustila sam se i u informatiku. Naročito mi je zanimljiv Internet, jer sam po prirodi jako radoznala osoba, te tamo mogu naći sve što me zanima. Mislim da u tom pogledu crkva još nije iskoristila svoj prostor (informacije na internetu), a što je neophodno za današnje vrijeme.

Ujedno, imate li neki životni cilj kojeg pratite ili ste ostvarili ono što ste htjeli u svome život?

Većinu sam svojih ciljeva ostvarila, a jedan od najvažnijih mi je bio pratiti svoju djecu na putu sazrijevanja, utkati im moralne vrednote i pomoći im razviti u što većoj mjeri talente koje im je Bog podario, kao i osposobiti ih za samostalan život. Mislim da sam u tome uspjela zajedno sa svojim suprugom, koji mi je u svakoj prilici bio i ostao velika podrška. Sada se polako spremam za mirovinu i želim nastaviti sa svojim aktivnostima, da ne

budu naprosto prekinute već da i dalje djelujem sa svojim sposobnostima i u skladu s vremenom koje će mi biti na raspolaganju. Naravno, i u skladu sa zdravljem i svime onime što život donosi. Tako se želim još aktivnije posvetiti radu u našoj župskoj zajednici na područjima gdje ću biti potrebna, a naročito želim što više vremena posvetiti svojim unučicama, te tako nastaviti kontinuitet koji su započele moje bake. Mislim da je vrlo važno da djeca od najranije dobi imaju čvrste korijene.

Što biste na kraju željeli kazati našim župljanima i svim ljudima dobre volje?

Pozivam sve župljane koji trebaju bilo koji oblik pomoći i podrške za sebe, obitelj ili djecu da se slobodno jave u prostore Caritasa društvenog doma «Sijač» i to srijedom od 9-10 h ujutro ili popodne od 16.30-17.30 h ili čak na broj telefona 01/6530-357. Pozivam sve one koji mogu pomoći u bilo kojem obliku našim potrebitim župljanima da to učine s veseljem i od srca, jer Caritas smo svi mi, a ne samo naši vrijedni dobrovoljci.

Ujedno, svim župljanima, korisnicima kao i našem župniku, koji radi zajedno s nama, želim zahvaliti i zaželjeti im Božji blagoslov i mir u srcima da uvijek imaju snagu za činiti dobro i pomagati onima kojima je najpotrebnije

Razgovor vodila:

Marija Matešić

Sv. Leopold Bogdan Mandić

Potaknuti prošlogodišnjim hodočašćem u rodno mjesto sv. Leopolda Bogdana Mandića, želimo vam predstaviti toga hrvatskog sveca.

U Herceg Novom 12. svibnja 1866. godine rodio se Leopold Bogdan Mandić. Bio je najmlađi u obitelji od dvanaestero djece, a na krštenju je dobio ime Bogdan Ivan. Njegova obitelj bila izrazito pobožna, a mali Bogdan svaki je dan odlazio s ocem na misu. Živeći u Herceg-Novom među pravoslavcima, Bogdan je veoma rano upoznao i iskusio žalosnu činjenicu rastavljenosti kršćanske braće. Promatrajući nesebično djelovanje kapucina u svom rodnom gradu, koje su cijenili i pravoslavci, Bogdan je mislio, da će svoj misionarski naum najbolje ostvariti ako stupi u njihov red. U dobi od 16 godina odlazi u sjemenište u Italiju. Godine 1890. završava studij te se zaređuje za svećenika.

Nakon kratkog boravka u Zadru, Kopru i Rijeci, po volji svojih poglavara bio je konačno određen za Padovu. Kao dugogodišnji neumorni ispovjednik svoje je molitve, žrtve i napore prinosio na veliku nakanu: "Da svi budu jedno!" Stalno se molio Bogu da se pravoslavci i katolici ne sukobljavaju. Početkom Prvog svjetskom rata nije htio primiti talijansko državljanstvo pa je kao stranac iz neprijateljske države morao u koncentracijski logor. Prije smrti otac Leopold je pretekao da će kapucinski samostan u Padovi biti

razrušen, ali da će u toj strašnoj ratnoj katastrofi njegova ispovjedaonica ostati pošteđena kao trajni znak njegova pomiriteljskoga apostolata. To se stvarno i dogodilo.

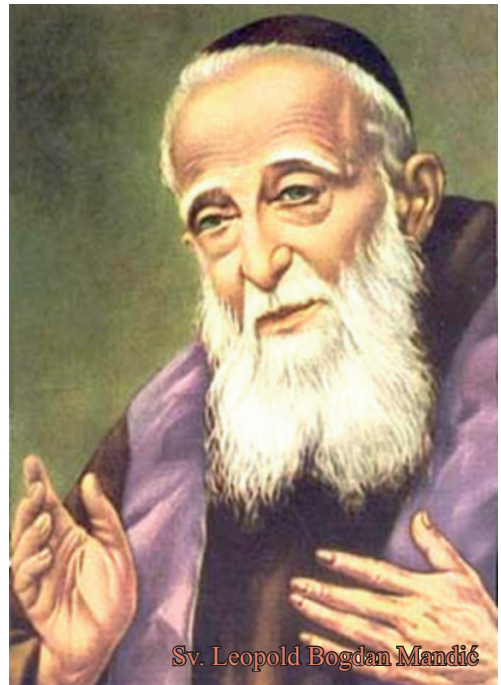
Brojni hodočasnici koji dolaze na njegov grob dotiču se s poštovanjem i njegove ispovjedaonice u kojoj je zaslužio nebo, u kojoj je vršio svoje ekumensko poslanje.

Dana 30. srpnja 1942. umro je u Padovi.

Papa Ivan Pavao II. proglasio je Leopolda svetim 16. listopada 1983. godine.

Spomendan mu je 12. svibnja.

Jana Kaić

Sv. Leopold Bogdan Mandić

Krunica - otajstva svjetla

Moli se na običnu krunicu.

Na početku molitve poljubi se križ i načini znak križa (prekriži se).

* na križiću se moli Vjervanje:

Zatim se izmoli:

* veliko zrno: Oče naš:

* zatim slijede tri mala zrna na kojima se moli:

1. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus Koji neka nam umnoži vjeru!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.

2. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus Koji neka nam učvrsti ufanje!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.

3. Zdravo, Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom.

Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus Koji neka nam usavrši ljubav!

Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.

Nakon toga slijedi:

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu,

kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova! Amen.

O moj Isuse oprosti nam naše grijehе, očuvaj nas od paklenoga ognja i dovedi u raj sve duše, osobito one kojima je najveća potreba Tvoga milosrđa.

* zatim slijedi 5 desetica otajstava svjetla

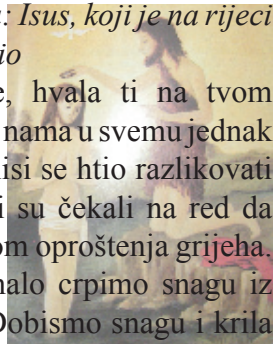
Uz otajstva se nalazi i prigodna meditacija.

1. otajstvo svjetla: Isus, koji je na rijeci Jordanu kršten bio

Gospodine Isuse, hvala ti na tvom krštenju. Iako si s nama u svemu jednak osim u grijehu, nisi se htio razlikovati od grješnika koji su čekali na red da ih Ivan krsti krstom oproštenja grijehа. Oprosti što premalo crpimo snagu iz svoga krštenja. Dobismo snagu i krila da budemo nešto više nego samo ljudi, a mi ti neprestano kukamo: Sjeti se da sam samo čovjek, sjeti se da sam samo čovjek...

Biti dijete Božje to je moć koja pobjeđuje svaku ljudsku i neljudsku nemoć. Budeš li crpio snagu iz svoga krštenja, potvrdit ćeš da si zaista pravi svjedok umrlog i uskrslog Gospodina; Gospodina živog i živodajnog, ljubitelja ljudskog spasenja i Spasitelja ljudskog roda.

Isuse, Tebi nije bilo potrebno krštenje, jer Ti si krštenje samo, ali Ti ulaziš

u vodu Jordana da bi nas pozvao sa sobom, da te slijedimo, da, uronjeni u vodu, ostavimo svoju prošlost i izađemo čisti, pripravnici za život s Tobom, po Tebi i u Tebi. Hvala Ti, Isuse.

Oče naš ...
Zdravo Marijo...
Slava Ocu ...
O, moj Isuse...

2. otajstvo svjetla: Isus - koji nam se na svadbi u Kani objavio

Isuse, u Kani Galilejskoj, učinio si prvo znamenje i objavio svoju slavu učenicima koji povjeroše. Neka tvoje čudo pretvorbe vode u vino bude znak i poticaj nama danas da ne očajavamo kada međuljudski odnosi zahlade, kada se vino prijateljstva razvodni, kada ljubav spadne na ništicu. I ovdje vrijedi istina: Čovjek svojom snagom ne stječe pobjede. I s Bogom svojim preskačem zidine poteškoća, zbunjenosti, oklijevanja i sebičnosti.

Marijo, majko hitne i neodgađajuće založenosti za potrebne, priskoči i nama u pomoć, zagovaraj nas kod Isusa.

Oče naš ...
Zdravo Marijo...
Slava Ocu ...
O, moj Isuse...

3. otajstvo svjetla, Isus - koji nam je kraljevstvo Božje navijestio i na obraćenje nas pozvao

Isuse, dao si nam Evandjelje. Pomozi nam da spoznamo da to nije samo

radosni navještaj kraljevstva Božjega, nije samo obavijest o spasenju - nego spašavanje. Isuse, nema toga što nećeš za nas učiniti. Samo - nećeš činiti umjesto nas. Gospodine, pomози nam da shvatimo da trebaš našu suradnju. Trebaš naš vapaj: U pomoć! Izbavljenje od smrti i grijeha dostupno je Tebi, a naše obraćenje jest znak da smo to osobno, svjesno i voljno prihvatili.

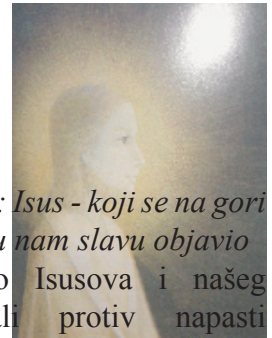
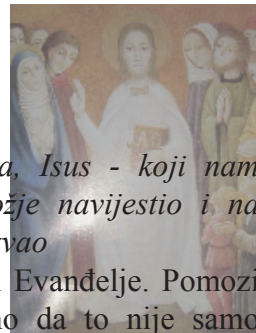
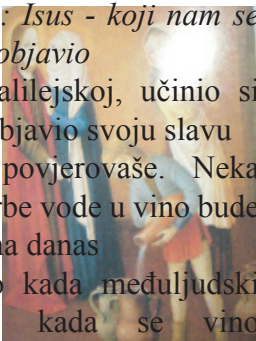
Molimo te, Gospodine, za dar obraćenja ako ga još nemamo. Molimo te da možemo razvijati dar obraćenja ako smo ga već dobili.

Tko to od nas ne bi želio biti dionik mira - potpunog mira, unutarnjeg mira, ljubavi - da ljubim i da budem ljubljena i pravde - da se pravda na meni izvršava i da sama budem pravedna? A zar je što drugo potrebnije?

Oče naš ...
Zdravo Marijo...
Slava Ocu ...
O, moj Isuse...

4. otajstvo svjetla: Isus - koji se na gori preobrazio i svoju nam slavu objavio

Tabor je mjesto Isusova i našeg preobraženja, ali protiv napasti taborovanja djelotvorno se boriš samo kada se hrabro vraćaš u svakodnevicu ne zaboravljajući da je i u toj pustinji oaza Njegove prisutnosti. Put prema obraćenju nije jednostavan, koliko god čovjeka ispunjava. Zna to dobro Bog. Budimo iskreni i priznajmo da ima takvih trenutaka u našim životima kojima mi dajemo premalo važnosti.

Budeš li se češće podsjećao da je oaza najučinkovitija kritika pustinje, tada nećeš poput noja zabijati glavu u pijesak pred poteškoćama, nego ćeš tvrdoglavom upornošću neoborivim evanđeoskim dokazima sebi i drugima pokazivati put prema preobrazbi sebe. Tada ćeš cvjetati gdje si posijan, tada ćeš odvažno i hrabro pobjeđivati najčešću, a i najžešću napast koja glasi: Htjeti biti ono što nisi i htjeti biti tamo gdje nisi. Prihvatajući ono što jesi i ondje gdje jesi, davati sve od sebe, znači pružati nedvojbene znakove Božje prisutnosti i biti znak nade umornom i razočaranom svijetu današnjice. Hoćeš li svijetliti?!

Oče naš ...
Zdravo Marijo...
Slava Ocu ...
O, moj Isuse...

5. otajstvo svjetla: Isus - koji nam se u otajstvu euharistije darovao

Isuse, naša euharistijo, hvala Ti na Tebi koji si sveta misa i sveta misija spasenja i spašavanja. Ti, koji nam otkrivaš da se vrijednost dara sastoji u tome koliko u dar uneseš samoga sebe, bez ostatka i rezerve unio si i htio unijeti sebe u dar kruha i vina te postati hrana naših duša. Nije dovoljno biti na misi, valja nam ući u misu, u Tebe, u Tvoju riječ, pričestiti se Tvojom riječju. Shvatiti je, prepoznati je kao ponudu da dublje živimo. Zatim je poput Marije prihvatiti: "Neka mi bude po Riječi tvojoj". A onda pričestiti se Tobom u posvećenom kruhu blagovati Tvoje

tijelo, ali istovremeno omogućiti Ti da i Ti nas blaguješ, kako bismo postali tvoje tijelo, kako bismo postali Ti. "Više ne živim ja nego Ti živiš u meni". Ti si nam darovao otajstvo Euharistije, to predivno čudo ljubavi, taj čin ljubavi koji se danomice ponavlja. Dao si nam vječno strujanje svoje ljubavi i milosrđa po kruhu i vinu, koji nas hrani Tvojom presvetom prisutnošću i ispunjava dušu, srce i um onoga koji Ti se preda. Dao si nam cijeloga sebe. Hvala Ti, Bože.

Duše Sveti, ne zaboravi nas podsjetiti na poslanje koje se izražava riječju kršćanin. To znači biti živa, putujuća pokaznica za braću i sestre. Ne daj da zaboravimo živjeti za druge, a ne samo sebi koristiti.

Oče naš ...
Zdravo Marijo...
Slava Ocu ...
O, moj Isuse...

*Zdravo Kraljice...

- Moli za nas, sveta Bogorodice.
- Da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

* na kraju krunice:
"O moj Isuse, ovo je Tebi za ljubav, za obraćenje grešnika i kao naknada za uvrede koje se nanose Bezgrešnom Srcu Marijinu i na pomoć dušama u čistilištu!"

Na kraju molitve poljubi križ i načini znak križa (prekriži se).

Meditacije preuzete sa stranice
Forumla mladih HBK i prilagođeno

Ekumenizam

U ovom članku progovorit ću o «najvažnijoj» novosti Drugog vatikanskog koncila. Koja je to novost? Sa sigurnošću možemo ustvrditi da je to **e k u m e n i z a m**. To je pokret koji nastoji obnoviti jedinstvo podijeljenih kršćanskih Crkava (katoličke, pravoslavne, protestantske). Pitate se zašto? Mogu li kršćani uopće propovijedati ljubav među ljudima, a da pri tom između sebe nisu do kraja pomireni? Odgovor je ne. U svijetu nepravde, nasilja, terorizma, potlačenosti, razdijeljenih crkava, kršćani bi trebali biti oni koji će pokazivati put istine, pravde, jedinstva i bratstva.

Sam pojam ekumenizam poprima različita značenja. U prvim stoljećima označava cijelu naseljenu zemlju, kršćansko carstvo, a u 18. st. označava kršćansku crkvu raširenu po svijetu. U 20 st. označava stvarno jedinstvo između kršćana. Pionir ekumenizma bio je Vissert Hoof koji je govorio da bi nas bit „da svi budu jedno“ mogla ujediniti, jer je jedinstvo Božja zapovijed.

Kršćanski narod danas želi jedinstvo i zbližavanje. Svijest vjernika upravljena je prema Isusu Kristu, stoga su ekumenska bogoslužja veliki

znak nade.

Na našim prostorima uvjeti za dijalog među kršćanima bili su krajnje nepovoljni jer ekumenizam nije nikada prestao biti političkim i postao vjerskim pitanjem. Nedavni je rat sva zalaganja nemilosrdno poharao. Stoga se moramo vratiti na same početke i od njih krenuti.

Možemo se zapitati je li ekumenizam u krizi ili nije? S jedne strane različite krize Crkve, svijeta i civilizacije odražavaju se i na ekumenizam. No, s druge strane ekumenizam nije samo bespomoćna, pasivna žrtva vanjskih utjecaja, budući da je njegova bit s onu stranu nacionalnog, političkog i ekonomskog, budući da je njegova srž u sferi crkvenog i duhovnog. Ekumenizam nema ključ za rješenje ekonomskih ili političkih pitanja. Sva ta pitanja rješavaju se na svojim razinama i svojim metodama. Ekumenizam je bitno religiozno gibanje. Dokle god i jedna jedina kršćanska duša želi jedinstvo (kao što ga je želio Isus), dokle god jedna jedina kršćanska

duša moli za jedinstvo (kao što je molio Isus), **e k u m e n i z a m** postoji.

E k u m e n i z a m – jedinstvo zapravo je pitanje vjere u Spasitelja

Isusa Krista i njegovu zaručnicu Crkvu. Jasno nam je da je potrebno puno međusobnog poštovanja, razumijevanja, postupnosti i konkretne suradnje u obostranoj ljubavi. Utopija ili ne, pokazat će vrijeme. Pristupimo ekumenizmu s mnogo obzirnosti

i strpljivost jer ako želimo nešto previše, možemo postići i manje od očekivanog.

Ekumenizam je, zapravo, cvijet koji polako raste, a ne trava što se brzo kosi.

Ilijana Jularić,
vjeroučiteljica

Po riječima...

Prema jednoj misli iz Svetoga Pisma napisah ovo razmišljanje.

Znakovi ovog vremena su riječi i one su te što zveče, ali moramo biti svjesni da su upravo riječi koje mogu ubiti svojom blagošću.

Svi smo svjesni one poslovice “Djela su jača nego riječi” ali moje je mišljenje da riječi u mnogočemu ostavljaju dublji trag. Tako i mi kršćani, lakše ćemo zaboraviti i oprostiti udarce, bičevanje, fizičke prijetnje koje su nanešeni našem tijelu nego riječi koje su izgovorene nemilosrdnošću i koje uništavaju naš duh.

No upravo je Duh Sveti taj koji će oživjeti našu dušu i potaknuti nas da pređemo preko tih riječi koje su bile teške, koje su možda izgovorene u srdžbi, ljubomori,

bijesu, žalosti ili jecaju.

Upravo nam Duh Sveti pruža snagu spoznati dobro i da činimo dobro te da oprostimo.

Samo slobodnog srca možemo primiti Duha Svetoga i pristupiti preuzimanju pravoga živoga Boga.

Riječi Svetoga Pisma moraju postati žive u našim životima, a ne smiju biti samo riječi na papiru. Mi moramo riječi pretvoriti u živo djelo, pravu istinu. Mi vjernici moramo slijediti te riječi, riječi Svetoga pisma.

Ne smijemo dopustiti teškim riječima da nas ubiju, da zaogrnu naš dom, naše srca, već moramo slijediti pravu ljubav koju smo primili Kristovom žrtvom.

Mi smo Crkva vjernika, pismo Kristovo, napisano ne crnilom nego Duhom

Boga živoga.

Možda se i vama koji put dogodi da vas samo slovo, sama riječ, ubije, ali promotrimo dalje i pogledajmo u drugu stranu. Prihvatimo ljubav te sami napišimo neku drugu priču, priču

našega života slijedeći Njega.

Pružimo drugima, ali i sebi drugu šansu jer ta ljubav liječi sve... i oživljava naš duh.

Tihana Krajačić

Duša-Božji tabernakul

U svom vječnom naumu Bog nam je dao dušu koja nas direktno povezuje s Njim.

U našoj duši nosimo Božju milost. Ona nas prati i po njoj mi jesmo djeca Božja. U takvoj duši želi se nastaniti Bog i naša duša postaje drugi tabernakul samome Bogu upravo po milosti. Posvetna milost u duši je neprocjenjivo blago na koje moramo paziti da bude dostojno prebivalište Svevišnjega.

Duša s Bogom osjeća radost i cijelo

biće ushićeno titra u svetom zanosu. Svaki djelić našega srca šalje otkucaje mira i spokoja kroz cijelo tijelo.

U blaženom gledanju Boga duša prima neizrecivu snagu za spokoj. U mirnoj i radosnoj duši gospodar života nalazi svoj dom. Čista duša biva dostojna Boga.

U svom koraćanju kroz život zastanimo na trenutak i zapitajmo se koliko je naših dana bilo izgubljeno za vječnost, koliko dana svoga života nismo bili dostojni biti sveti hram našem Bogu.

Za takve trenutke moramo se pokajati, moliti oprostjenje, izvršiti pokoru.

Ali sigurno je bilo i mnogo blagoslovljenih dana punih milosti i Božje dobrote.

Za te dane trebamo zahvaliti.

U svojoj nesavršenosti čovjek se udaljuje od Boga, a duša plače, vene, gubi smisao svoga postojanja. Zato molitvom i pomirenjem u svetim sakramentima pokušajmo povratiti sjaj, mir i čistoću svoje duše da snagom Božje prisutnosti postanemo ljudi rođeni za vječnu radost.

Milan Desnica

“Više vas ne zovem slugama, vas sam nazvao prijateljima”

Leptirova krila nisu za držanje, jer dodirom njegovih krila, oduzima mu se mogućnost da se vine u visine. Ostaje bez slobode i ljepote života u letu, ostaje zarobljen i osuđen da polako vene.

A Ti silaziš u ovu Dolinu suza, kako bi svojim pogledom doticao duše mnogih, šapćući njihovim srcima: “Daj mi, sine moj, srce svoje.” (Izr 23, 26), budeći tako čežnju za Tvojim pogledom, u onima koji su nedostojni dodira Tvojih skuta.

Ti silaziš kako bi te ljudske oči gledale, ljudske ruke grlile, dopuštajući da te te iste oči preziru, a ruke svojom grubošću ostavljaju krvave tragove mržnje.

Ti silaziš da te ljudsko srce osjeća što bližim, jednim od nas, toliko jednakim da u jednome trenutku uzima pravo da te razapinje.

Zašto?

Da li su tvoja usta izgovarale parole koje su bile odviše božanske za grešno ljudsko srce?

Da li su Tvoji čini ljubavi prema svojim najmanjima bili previše milosrdni za nemilosrdno srce kameno?

Ili je Tvoja božanska bjelina toliko isijavala iz tvoga bića da te ljudske oči nisu više mogle podnositi za gledanje?

Bez obzira na sve to, Ti ipak silaziš čovjeku i nedostojne miluješ lahorom ljubavi, lahorom koji suši suze okajnice koje vape za oprostjenjem i ljubavlju.

Ti ne tražiš vječne pokornike, već tražiš preobraženje srca i radosna lica. Preobraženo srce je srce koje izlazi u nesigurnost kako bi prebivalo u sigurnosti Tvojih svetih ruku. Ta sigurnost opoziva besmisao naših životnih kušnji i padova.

Ti ne želiš slugu s pogledom uprtim u pod, ne dopuštaš osjećanje bezvrijednosti i podređenosti, ne daješ položaj niskosti života slugu, već nedostojnim slugama daruješ izgubljeno dostojanstvo i čistoću bjeline duše, nazivajući nas prijateljima, pružajući time ruku besmrtnog prijateljstva.

Nazvao si nas prijateljima da se

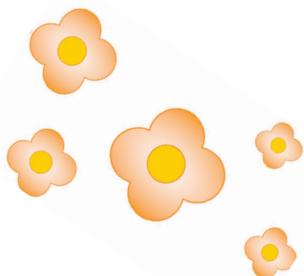
usudimo prepustiti biti zahvaćeni
Tvojom blizinom, ukazujući nam
tako na neponovljivost, jedinstvenost
svake osobnosti, jer Tebi je znan svaki
otkucaj srca.

Daruješ vrijednost svakom biću
bez obzira na njegovu krhkost i
obeshrabrenost, zahvaćaš u dubinu
bića, progovarajući srcu: “Ne izabrate
vi mene, nego ja izabrah vas...” (Iv
15, 16)

Pozivaš nas da dostojanstvom poziva
na koji smo pozvani, svijetom
pronosimo svjedočanski

pečat poljupca Gospodina koji nas je
nazvao prijateljima.

Rahela Mikec

Otvori se radosti života

Neki ljudi

žive kao u zatvoru
u kojemu se osjećaju
zaključanima

i čije su rešetke načinili sami,
rešetke nezadovoljstva i
preosjetljivosti,
razočaranja i ogorčenosti.

Iziđi iz sebe,
iz svog vlastitog ja.

Otvori rešetke na prozorima
i zabravljena vrata.

Oslobodi sebe.

Hajde,
otvori se
za radost,
za pjesmu,
za čudo da živiš.

Otvorio sam svoje srce i zažudio
za svjetlom.

I ono mi je darovano.

Phil Bosmans

Aid Source

Humanitarni projekt Aid Source prenosim već i u drugu godinu postojanja i djelovanja.

Cilj Aid Sourca projekta je da kroz umjetnost i djelovanje zblizim sve drage i dobre ljude te da svakoga uključenog u projekt potaknem na umjetnost.

Do sada sam u projektima imao puno uspjeha, pomoć dragih i dobrih ljudi, te sam svoj projekt proširio i na druge ljude, što je po meni veliki uspjeh i cilj svakog projekta.

Prije nekog vremena upoznao sam se s jako dobrim i pristupačnim gospodinom imenom Scott. Scott je Amerikanac koji je kao turist došao u Zagreb razgledati grad. Spletom okolnosti upoznali smo se na našem Dolcu. Bio je to nevjerovatan doživljaj upoznati osobu jakog duha, velikog srca, koja još uz to voli i fotografiju. Nakon petnaestak minuta razgovora, razmijenili smo telefone i mail adrese i sretno smo obojica krenuli svojim svjetlosnim putem.

Nekoliko mjeseci nakon našeg susreta poslao sam Scottu mail, te je tako naš prijateljski odnos krenuo novim tokom.

Prošle godine u dvanaestom mjesecu Scott je, kao pravi prijatelj, isplanirao doći u Zagreb na proslavu mog osamnaestog rođendana.

Bio sam jako sretan zbog njegovog

dolaska. Našli smo se i proslavili moj rođendan kao da smo prijatelji već dugi niz godina.

Kada sam mu rekao da sam radio neke projekte za nezbrinutu djecu (kao donacije fotoaparata), odmah mi je rekao kako bi i on htio isto nešto donirati toj djeci pa makar i male čokolade. I tako smo se s darovima zaputili prema Hrvatskom Leskovcu u Dom sv. Josipa, gdje su nas djeca dočekala kao pravog sv. Nikolu.

Ugodnim i toplim razgovorom djeca su ga prihvatila. Kada smo bili na odlasku, Scottu je suza krenula niz lice, ali suza radosnica. Djeca su i njega darivala, tako da je on nazad u Ameriku otišao punih ruku radosti i dječjih darova. I danas se još dopisujem sa Scottom. Scott je u Americi u svom gradu Atlanti te se nada dolasku na ljetovanje u Hrvatsku.

Kao fotograf vjerujem da i kroz ovakva djela možemo zaista vidjeti kako je lijepo raditi dobre stvari. Znamo da će nam na takvom putu dobrote dolaziti samo lijepe stvari i dobri ljudi.

I kada smo na takvom putu, život nam postaje lijep i mijenja okus, dobivamo onaj finiji i slađi, te se radujemo svakom novom danu.

Nadam se da će drugi ljudi prepoznati radost darivanja jer svi smo pozvani činiti dobro.

Branimir Budak-Aid

Mudre riječi

“Što se više prepuštamo Bogu u ruke, to više postajemo sobom - jer nas je On stvorio. Tek kad se okrenem Kristu, Njegovoj osobi, tek onda posjedujem pravu vlastitu osobnost.”

C.S. Lewis

“Ja sam ono što
moj Bog misli o meni.”

sv. Mala Terezija

Od svih putova što vode u nebo meni se čini najkraćim, najlakšim i najpouzdanijim onaj kojim čovjek ide ispunjavajući svoje obične dužnosti.

Petar Barbarić

Čim mi Bog ne znači sve, On mi ne znači ništa. Dati Bogu drugo mjesto u životu znači uopće mu ne dati mjesta!

P. Bremen

Čovjek koji ne zna dati i primati ljubav u biti je jako siromašan, najsiromašniji od siromašnih!

Majka Terezija

Kada se jedna vrata zatvore, druga se otvore; ali ponekad tako dugo gledamo u zatvorena vrata da ne vidimo ona koja su se otvorila za nas.

Helen Keller

Ako ne možete nahraniti stotinu ljudi, nahranite jednog čovjeka.

Majka Terezija

Sačuvaj me, Gospodine, priglupе pobožnosti i namrgođenih svetaca.

Terezija Avilska

Smješne izreke i vicevi

Zahvaljujući župnikovoj bolesti, nedjeljne mise za ozdravljenje neće se održavati do daljnje.

Župna obavijest

Župnik će održati oproštajnu propovijed, nakon čega će zbor otpjevati: «Radujte se, narodi!».

Župna obavijest

Za one koji imaju djecu, a to ne znaju, u prizemlju imamo dječji vrtić.

Župna obavijest

U školi: Učiteljica zamoli učenika da napiše na ploči:

- “Jučer sam bio u školi.”

Zatim upita Ivicu:

- “Je li ta rečenica točno napisana?”

Kaže on:

- “Apsolutno ne! Pa jučer je bila nedjelja!”

Pametnjakovići: Hvali se Perica Ivici:

- “Ja sa bio jako pametno dijete! Prohodao sam s 9 mjeseci.”

Kaže njemu Ivica:

- “Ja sam bio još pametniji! Pustio sam ih da me nose do svoje 4 godine.”

Kviz - Starozavjetni proroci

«Narod i Crkva bez proroka je narod bez budućnosti i Crkva bez duha. Ta se istina može i ovako iskazati: Što jedan narod bude imao više proroka, to će istina u njemu moći doći jače do izražaja.»

Ulazeći u stvarnost života proroka, otvaraju se vidici neiscrpne riznice blaga. Sve ono veliko, sve ono plodonosno i dobrohotno, sa snagom Duha Božjega i plemenitom hrabrošću nalazi svoju trajnu konturu u licima starozavjetnih proroka. Izaija, Jeremija, Hošea, Mihej, Jona i mnogi drugi prekrasan su primjer ljudi koji su svoju vlastitu osobnost usklađivali s voljom Božjom i postali time navjestitelji Božje riječi koja je odzvanjala svom svojom konkretnošću u krizama tadašnjeg čovjeka, ali koja ujedno osvjetljava situaciju današnjeg čovjeka pojedinca i naroda. Njihovo buđenje svijesti za pravdu i pravo, zahtjev za vjerom kao pouzdanjem, istinom kao temeljem života, borbom za jednobojstvo, osmišljavanjem patnje, Božjim spasiteljskim djelovanjem u svijetu, borbi za istinske vrijednosti života...Da, to su proroci koji još dublje u svjetlu Krista uspravno stoje kao proroci jučer, danas i sutra...

«Bez prorokâ život bi bio duhovno potpuno mrtav i nepokretan, a institucija bi zarobila duh u tromost i mrtvilo. Bez prorokâ ne bi se čuo glas kritike koja je uopće neophodna za zdrav život. Bez

prorokâ teško bi se shvatilo Isusovu djelatnost u Novome zavjetu i njegov poziv za obraćenjem...»

Božo Lujčić

KVIZ:

1. Tko su uopće proroci?

- a) Ljudi koji su svojom pobožnošću stekli Božju milost da budu još za života sveti
- b) Ljudi koji su bili plemeniti svećenici u narodu i predstavnici institucije
- c) Ljudi koji su od Boga pozvani kao neustrašivi borci za pravdu i mir u narodu

2. Koliko ima velikih, a koliko malih prorokâ?

- a) 12 velikih prorokâ i 4 mala prorokâ
- b) 4 velika prorokâ i 12 malih prorokâ
- c) 10 velikih prorokâ i dva mala prorokâ

3. Zašto su neki veliki proroci, a neki nazvani mali proroci?

- a) Veliki proroci se nazivaju zbog kriterija većeg opsega knjige koju su napisali
- b) Veliki proroci zbog činjenice njihove veće objektivne važnosti
- c) Veliki proroci jer je njih Bog prve pozvao u proročku službu

4. Za smrt jednog proroka kraljica Izabela dala je trajni nalog. Sam prorok ustrajno se usprotivio njenom idolskom štovanju boga Baala (bog plodnosti i oborina). Prepoznatljiv je i kao zaštitnik Bosne i kao «gromovnik» na svojim kolima. Zna li o kome je

riječ?

- a) Jeremija
- b) Daniel
- c) Ilija

5. Lažni proroci u Izraelu bili su česta pojava. Njihovo lažno navješćivanje mira bez obraćenja naroda, bili su izvor stalne kritike proroka koji su navješćivali patnju zbog nevjere pojedinca i naroda. Jedan prorok zbog Božje šutnje na zlo u svijetu proklinje dan svoga rođenja. Koji?

- a) Jona
- b) Abraham
- c) Jeremija

6. Prorok Jona poznat je po jednoj slici koja simbolično opisuje povratak čovjekov Bogu po Božjoj Providnosti. Pada u dubok san na lađi koju je zahvatila oluja. Dok pogani mole svoje bogove za spas, Jona ustrašen želi umrijeti i bježi od Boga. Kako ga Bog spašava?

- a) Proguta ga «velika riba» kao i Pinokia (hi, hi, hi...)
- b) Anđeli počеше silaziti niz stepenice i dižu ga na svojim krilima
- c) Prestaje oluja i on počne hodati po vodi

Šutnja Božja na zlo u svijetu i «nemoć Boga» znači patnju ljubavi za onim što je s toliko pažnje i brige podizao, a sada, mora biti razrušeno jer u sebi ne može opstati.

Oslobađanje od zla se može dogoditi na dva načina: ili da ga Jahve u potpunosti iskorijeni uništavajući pritom i čovjeka

koji ga čini, ili suprotstavljajući zlu patnju ljubavi koja prekida začarani lanac zla i omogućuje novi početak.

Drugačije rečeno, da bi se «zlo moglo uništiti» potrebno je ući u čovjekovo srce i iznutra ponijeti njegovu težinu... Proročke knjige vrela su Božje brige za svijet i zlo u svijetu. Tu se naziru jasne konture Božjeg djelovanja za čovjeka kao svojeg prijatelja. Jer Bog uistinu jest čovjekov Prijatelj.

Pripremila: Marija Matešić

Literatura: LUJIĆ Božo, «Starozavjetni proroci»; KS, Zagreb, 2004.

NEPOZNATO O POZNATOME!

- Jeste li znali da je Vijeće gradske četvrti Novi Zagreb – zapad uz potporu gospodina Jadranka Baturića, predsjednika Vijeća, obećalo pomoći u reaktivaciji dovođenja plina u našu župsku crkvu sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko.

- Jeste li znali da su i ovoga proljeća učenici naše škole organizirano prikupljali hranu i pomoć za naše siromašne mještane i župljane naše župe.

- Jeste li znali da se ove godine slavi 150 godišnjica naše škole.

Župne obavijesti

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati (ljetno računanje vremena).

Samostan sestre karmeličanki BSI- Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela - Ježdovac:

-sveta misa je svakog četvrtka u 19:30 sati, te svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta - Donji Stupnik:

- sveta misa je svakog utorka u 19:30 sati, te svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom, petkom te subotom prije podne od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane, osim subote, od 19:00 do 20:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

ZAJEDNICA MLADIH "ZRNO NADE"

Druženje i vjeronak utorkom u 20:15, sastanci nedjeljom poslije večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom.

Prije podne od 9:00-10:00 sati, a popodne od 16:30 - 18:30 sati.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor – subotom u 10h
- Zbor mladih „Allegro“ – petkom od 20:00-21:00 i nedjeljom od 17:30-18:30 sati.
- Župni zbor – četvrtkom u 18:00 sati.
- Zbor HKZ „MI“ tamburica – zbor četvrtkom u 20:15 sati, tamburaški sastav petkom u 20:00 sati
- mladi tamburaši četvrtkom u 19:00 sati
- bend "Mladi iz Hrv. Leskovca" - petkom od 20:00-21:00 sati
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

ZAHVALE:

Posebna zahvala tvrtci Kerschoffset d.o.o., Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo; koja pomaže kako bi Brazda ugledala svjetlo dana.

KERSCHOFFSET

Zahvala svim onima koji su župnom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

Devetnica sv. Ivanu Nepomuku

DATUM/RASPORED MISA	MISU PREDVODI/DOGAĐANJE
SRIJEDA 7. svibnja 2008. g. u 19:00 h	vlč. STJEPAN BRADICA; *večer prvopričesnika; *zbor iz župe Lasinja
ČETVRTAK 8. svibnja 2008. g. u 19:00 h	vlč. FRANJO JEČMENICA - misije; *mješoviti župski zbor
PETAK 9. svibnja 2008. g. u 19:00 h	don ANĐELKO KAĆUNKO, *predavanje: "Sotonizam, droga"; *HKZ "MI-tamburica"
SUBOTA 10. svibnja 2008. g. u 19:00 h	o. NIKO BILIĆ; *zbor "Izvor" iz Župe sv. Josipa, Zagreb
NEDJELJA 11. svibnja 2008. g. u 19:00 h	vlč. DRAGUTIN BOSNAR; *dječji zbor iz Oroslavja
PONEDJELJAK 12. svibnja 2008. g. u 19:00 h	prof. TOMISLAV IVANČIĆ; *večer krizmanika, *mješoviti župski zbor
UTORAK 13. svibnja 2008. g. u 19:00 h	pater BRUNO TRUSIĆ, prior cistercita *zbor karmelićanki iz Hrv. Leskovca
SRIJEDA 14. svibnja 2008. g. u 19:00 h	msgr. ANTUN PERČIĆ i dva afrička bogoslova ODILON SINGBO I ALEXANDRE DJIVOUDO *zbor mladih iz Hrv. Leskovca
ČETVRTAK 15. svibnja 2008. g. u 19:00 h	prof. JOSIP BALOBAN; *zbor mladih "Allegro" i mladi iz Hrv. Leskovca
PETAK 16. svibnja 2008. g.	SV. IVAN NEPOMUK, ZAŠTITNIK ŽUPE
7:30 h	vlč. MIJO MATOŠEVIĆ; *mješoviti župski zbor
9:15 h	o. TOMISLAV KRALJEVIĆ, dominikanac; naš dječji zbor
11:00 h	msgr. IVICA BOŽINOVIĆ;
19:00 h	msgr. VLADO KOŠIĆ, pomoćni biskup zagrebački *mješoviti župski zbor i zbor mladih

Veličina...

Maleni čovjek
krenut će drugom stazom
jer Njegova veličina,
bit će sjaj u oku
i svjetlo kada je noć tamna.
Maleni čovjek više neće biti mali,
zvijezde će biti njegova granica.
Ni put krivudav, uzak, neće biti težak,
ako stupa spremno,
odrješito,
s ljubavlju u srcu...
ljubavlju koja je neiskrvareno dječja.
Maleni čovjek neće gledati
unatrag već unaprijed,
i stanovat će u Njegovom naručju,
Njegovoj Veličini,
Njegovim otvorenim rukama
i njegova će duša postati velika,
kada bude gledala u oči, s poniznošću
u Njegovu Veličinu!

Tihana Krajačić